

Un vecin nepoliticos

Jules Tshiamalenga și un grup de tineri coriști din Kinshasa, Republica Democrată Congo, mergeau din ușă în ușă să le împărtășească altora credința lor. Când au ajuns în dreptul unei case, un bărbat a început să strige furios din curte:

- Nu am nevoie de voi! Plecați de aici!

Jules a încercat să-i explice ce intenții aveau, dar el a continuat să îi amenințe și să strige la ei. Tinerii s-au retras în liniște și s-au îndreptat spre casa vecină. Aici, proprietarul, pe nume Mangu, a acceptat să asculte câteva cântări religioase, le-a mulțumit și a acceptat pliantul pe care i l-au oferit.

În Sabat, Jules și prietenii săi l-au vizitat din nou pe Mangu. La un moment dat, Simon, vecinul cel nepoliticos, i-a observat la poarta de alături și s-a apropiat să vadă ce se întâmplă. Mangu i-a arătat atunci pliantul cu studiul biblic. Simon i-a cerut să-i dea și lui pliantul, dar el i-a răspuns:

- Pe acesta l-am primit eu. Du-te și cere un pliant pentru tine!

Învingându-și rușinea, Simon i-a invitat pe adventiști la el, zicând:

- Am văzut studiul biblic pe care i l-ați dat lui Mangu. Vreau și eu să-l citesc. Vreau să știu și eu de ce sunt adventiștii atât de diferiți.

Jules și prietenii lui i-au vorbit atunci despre Domnul Isus și l-au invitat împreună cu familia la grupa lor de studiu biblic.

- Aș vrea să le dau și soției și copiilor mei câte un pliant. Puteți, vă rog, să-mi mai dați câteva? le-a cerut el pe un ton domol.

Jules i-a oferit bucuros atâtea pliante câte a vrut.

- Puteți, vă rog, să țineți studiul biblic și aici, acasă la mine? l-a întrebat el, arătând cât este de interesat.

Jules a fost de acord. Ei au prezentat studiul biblic acasă la Simon în fiecare săptămână timp de o lună. Apoi, Simon, soția și copiii lui s-au alăturat grupei de studiu biblic de la biserică. Când biserica a început o campanie de evanghelizare, Simon și familia lui au venit în fiecare seară. La sfârșit, au cerut să fie botezați, iar mai târziu s-au botezat și cei trei copii ai lor, aflați la vârsta adolescenței. Astăzi, Simon, omul nepoliticos și aspru de altădată, a devenit un om plin de entuziasm, care le vorbește despre credința lui tuturor celor dispuși să-l asculte. El l-a îndemnat pe Mangu să vină la biserică, iar acum Mangu participă săptămânal la grupa de studiu biblic.

Darurile pentru misiune susțin lucrarea din zonele dificile, precum zona Kinshasa, unde prezența adventistă este foarte redusă. Vă mulțumim pentru dărnicie!

O turmă mică de credincioși

În China, pastorii se ocupă adeseori de mai multe biserici. De exemplu, fratele Sun păstorește 10 biserici și 200 de grupe mici - un district de circa 5 000 de membri. Pentru a reuși să conducă această turmă mare și atât de diversă, pastorul Sun le oferă instruire evangheliștilor laici.

Sora Xu L-a cunoscut pe Domnul Hristos și s-a alăturat bisericii adventiste din capitala provinciei. Apoi, și-a dorit să le spună despre credința ei rudelor și prietenilor din orașul ei natal, Wu Yan, care are circa 100 000 de locuitori. Când a ajuns acolo, a descoperit că era singura adventistă, dar nu s-a descurajat, ci a vorbit despre credința ei mai întâi cu sora ei și apoi și cu alți. A reușit să descopere mulți oameni interesați să-L cunoască pe Domnul și i-a cerut pastorului Sun să trimită un evanghelist laic în Wu Yan. Pastorul Sun l-a trimis pe Liu, un pionier al Misiunii Globale. El a început să lucreze acasă la Xu cu sora ei și câțiva vecini. O vecină le-a spus conducătorilor bisericii ei despre această grupă, iar aceștia i-au făcut probleme misionarului. Credincioșii din grupa nou-formată s-au rugat ca Dumnezeu să-i ocrotească, iar Liu a mers la biserica vecinei. A participat la serviciile divine și și-a făcut prieteni. A vorbit cu câteva persoane care s-au arătat deschise și le-a explicat în ce consta lucrarea sa.

O doamnă din această biserică și-a exprimat dorința de a participa la studiile biblice. Liu a început să studieze Biblia împreună cu ea și, cu timpul, s-au mai alăturat alte cinci persoane, care au început imediat să țină Sabatul. Liu i-a îndemnat pe toți să meargă în continuare duminica la biserica lor ca să găsească și alți oameni doritori să cunoască învățătura Bibliei. Când au aflat că peste 20 de membri studiau Biblia și doreau să devină adventiști, conducătorii acestei biserici păzitoare a duminicii s-au supărat și le-au interzis să mai vină la biserică. Dar ei au continuat să le vorbească altora despre credința lor. Și-au invitat prietenii la grupa de rugăciune și le-au oferit ajutor celor în nevoie.

Pe parcursul unui singur an, grupa a ajuns la peste 30 de persoane care se adună regulat în Sabat, 18 persoane s-au botezat deja - un număr remarcabil pentru o țară cum este China!

Darurile noastre pentru misiune sprijină biserica mondială în misiunea ei dificilă de a le aduce la cunoștință oamenilor de pretutindeni faptul că Isus îi iubește și că a murit ca să-i salveze. Vă mulțumim pentru că participați la susținerea misiunii!

Doi prieteni nedespărțiți

Moise este un băiețel de opt ani și locuiește cu părinții lui în Armenia, țară situată între Turcia, Georgia și Azerbaidjan. Ei s-au mutat de curând într-un sătuc din vestul țării. La început, Moise nu avea prieteni, dar, după o vreme, l-a cunoscut pe Hayk, un băiat de vârsta lui, cu care s-a împrietenit imediat. Cei doi au început să se joace împreună și să se plimbe cu bicicletele.

Într-o zi, Moise și-a dat seama că Hayk nu îl cunoștea pe Isus și că părinții lui nu mergeau la biserică. A început să se roage pentru el și s-a gândit că, înainte să-l invite la biserică, era bine să-i ofere o carte despre Isus. Lui Hayk i-a plăcut cartea și s-a apucat imediat să o citească, până să plece Moise de la el. Mama a observat cu surprindere că băiatul ei a citit până seara târziu și apoi toată ziua următoare. Cartea avea multe ilustrații și i-a captat toată atenția.

În altă zi, când a trecut Moise pe la ei, mama lui Hayk le-a pus băieților întrebări despre povestirile din cartea cu imagini, iar Hayk a știut să răspundă foarte bine la toate. Dar de unde cunoștea mama lui toate povestirile? Chiar de la el. Acum, mama și sora lui citesc și ele cartea cu imagini.

După alte câteva zile, Hayk l-a întrebat pe Moise dacă ar putea să meargă la biserică împreună cu el. Moise i-a răspuns uimit și fericit: „Sigur că da! Chiar am vrut să te invit!” Lui Hayk îi place foarte mult la biserică și vrea să vină în fiecare Sabat. Copiii din Armenia nu au studii biblice speciale pentru ei și, de aceea, instructorii sunt nevoiți să citească lecția în limba rusă și apoi să le-o povestească în armeană.

Inima lui Hayk este plină de bucurie pentru fiecare lucru pe care îl descoperă și i-a invitat pe câțiva dintre prietenii lui să meargă cu el la biserică. Într-o ocazie, cinci băieți și o fată au răspuns invitației lui. Hayk de-abia așteaptă să-i invite și pe alți copii la biserică.

Așadar, Moise l-a invitat pe Hayk, iar acum amândoi îi invită pe alți copii ca și ei. Astfel, biserica lor crește mereu.

Darurile noastre susțin proiectele misionare care se desfășoară în țări în care numărul advenștilor este mic. Vă mulțumim pentru că ne sprijiniți prin darurile voastre!

Moise și Hayk își împărtășesc credința într-o localitate din vestul Armeniei.

Persecutat, dar victorios

- Spânzurați-i pe eretici! urla mulțimea de oameni cu furie, împingându-mă pe mine și pe vecinul meu spre o spânzurătoare de curând înălțată. Cineva mi-a trecut ștreangul de după gât și a țipat spre mine:

- Acum ai să renunți?

- Nu! am răspuns eu, în timp ce simțeam funia strângând tot mai tare.

Cu câteva luni înainte, văzusem în autobuz pe cineva citind din Biblie. Observându-mi interesul, bărbatul m-a îndemnat să cumpăr o Biblie și să descopăr personal adevărul. Apoi, m-a invitat la Biserica Adventistă. Fiind însetat după adevăr, am cumpărat o Biblie și am început să citesc și să le spun și altora ce descopeream. În Sabat, mergeam împreună cu soția câte două ore pe jos, ca să ajungem la biserica adventistă din satul vecin. Membrii ei mi-au dat opt Biblii să le dau altora și un frate s-a oferit să vină să studieze cu noi.

Am dăruit Bibliile și mi-am invitat vecinii să studiem împreună. În curând, casa ni s-a umplut cu oameni dornici să cunoască Scriptura! Când autoritățile au aflat despre grupa noastră, ne-au acuzat că producem tulburare și ne-au amenințat. A doua zi, o mulțime de oameni au venit să ne pedepsească pe mine și pe vecinul meu. Ne-au cerut să renunțăm la credință și, pentru că am refuzat, ne-au pus ștreangul de gât. În timp ce mă rugam pentru familia mea și pentru noii credincioși, cineva a tăiat funia. Pe prietenul meu l-au lăsat să plece, dar pe mine m-au bătut și m-au amenințat, însă eu nu am vrut să mă despart de Hristos. Când m-au lăsat să plec, am observat că eram urmărit de câțiva săteni înarmați cu macete. M-am ascuns de ei în spatele unor tufe, apoi am alergat până acasă, unde mă așteptau soția și evanghelistul laic. El mi-a propus să mergem pentru o vreme în satul lui. Ne-am luat niște haine și câteva animale și am reușit să trecem în satul vecin până când biserica a reușit să ajungă la o înțelegere cu conducătorii satului. Noaptea, ne întorceam acasă ca să culegem ce mai aveam prin grădină. După un timp, soția și eu ne-am botezat.

Când problema s-a rezolvat, ne-am întors acasă. Eram liberi să ne închinăm și să le vorbim prietenilor și rudelor despre convingerile noastre. Conducătorii satului ne-au dat un teren și am construit o biserică în prezent, suntem peste trei sute de adventiști și avem mulți vizitatori la serviciile divine! Dumnezeu a transformat persecuția în recunoștință și laudă.

Augustin Cruz este agricultor și lucrător laic în statul Oaxaca, Mexic.

Sabia și Duhul

Inima lui Iosif, un pionier al Misiunii Globale în vestul Indiei, a început să bată foarte tare - mulțimea aceea de oameni se bulucea spre el.

- Să-l batem! a strigat cineva.

- Omorâți-l! a zis altul.

Iosif era creștin de puțin timp, dar dorea mult să le spună și altora Vestea Bună. Venise aici ca pionier al Misiunii Globale. Unii au fost interesați, dar alții erau supărați, socotind că produce tulburare în sat. În final, l-au prins, dornici să-i dea o lecție. Când s-a văzut înconjurat de mulțime, Iosif a înălțat o rugăciune și, îndreptându-se spre conducător, care își învârtea sabia întăritat, i-a spus:

- Frate, am venit cu gânduri de pace și am venit în Numele lui Isus. Dumnezeuul meu vrea să fie și Dumnezeuul tău!

S-a făcut tăcere, iar conducătorul i-a lansat o provocare:

- Fiica mea este paralizată de șase ani. Nu se poate mișca și nu poate vorbi. Dacă Dumnezeuul tău poate s-o vindece, te las în pace. Dacă nu, te omor.

Apoi a pornit chiar în clipa aceea spre casa lui. Mulțimea l-a împins pe Iosif de la spate ca să-l urmeze. Când au ajuns, au intrat cu toții în casă.

Iosif s-a uitat la Kamala, fetița paralizată, și a înțeles că numai o minune îi putea salva - și pe ea, și pe el. A îngenuncheat lângă patul ei și l-a rugat pe Dumnezeu să o vindece dacă era voia Sa. „Ajută această familie să înțeleagă că Tu ești Dumnezeuul Atotputernic”, a zis el. Apoi, s-a ridicat și a continuat să se roage în gând. În câteva minute, Kamala a început să se miște. A întins un picior, apoi pe celălalt și brațele. S-a ridicat în capul oaselor. Părinții erau uluiți. Fetița a coborât din pat și a făcut primul pas.

- Fetița mea dragă! a zis mama în șoaptă.

Kamala zâmbea și pășea încet spre ea. Tatăl, care cu câteva minute în urmă promisese să-l ucidă pe misionar, l-a îmbrățișat plângând și i-a spus: - Vreau să-L cunosc pe Dumnezeuul tău!

Vestea despre vindecarea miraculoasă a fetei s-a răspândit cu iuțeala fulgerului. Mulți au vrut să-L cunoască pe Dumnezeuul lui Iosif. Acum, tatăl fetei vindecate este asistentul misionarului. Zeci de oameni au renunțat la închinarea la zei, au venit la Isus și l-au închinat numai Lui.

Darurile noastre susțin lucrarea misionarilor. Vă mulțumim că vă implicați în lucrarea lui Dumnezeu prin darurile voastre!

Un copil care conduce

Încă de mic, Joelito Tapia, din Trujillo, Peru, a învățat de la mama lui cum să-L iubească pe Isus și cum să-I slujească. Ea conducea o grupă mică de studiu biblic, iar Joelito era ucenicul ei. La vârsta de opt ani, a cerut să fie botezat și s-a arătat dornic să îi conducă pe alții la Hristos.

Când a împlinit zece ani, guvernul statului Peru a dat o lege care prevedea ca școlile să susțină cursuri și sâmbăta. Doamna învățătoare i-a permis să lipsească de la ore și să le recupereze luna, dar, când a venit examenul național, nu l-a mai putut ajuta.

- Dacă nu iei examenul, i-a spus ea cu tristețe, va trebui să repeți anul.

Joelito s-a rugat ca Dumnezeu să intervină și a petrecut Sabatul la biserică, încrezător în Domnul. Luni, a aflat că examenul nu se mai ținuse sâmbătă, pentru că nu mai găsiseră cheia clasei! Bucuros, l-a mulțumit lui Dumnezeu că l-a ajutat să păzească Sabatul și să dea examenul în altă zi.

El le-a povestit prietenilor lui cum a primit răspuns la rugăciune și i-a invitat la biserică. S-a oferit să-i ajute să studieze Biblia, așa cum învățase de la mama lui și, când biserica organiza programe pentru copii, Joelito îi invita și pe ei. Dacă nu puteau să vină, se oferea să meargă la ei acasă și să le citească studiile biblice pentru copii. Mama unuia dintre ei l-a rugat să studieze Biblia împreună cu ea. „Nu am avut emoții”, spune Joelito. „Știam de la mama ce să fac!

Biserica este mică și toți membrii trebuie să se implice în activități. La vârsta de doisprezece ani, Joelito a început să țină predici și a fost numit coordonator al Departamentului de Administrare Creștină a Vieții.

În vacanța de vară, tinerii din toată țara participă la „Misiunea Caleb”. Își aleg câte un oraș în care fac diverse acțiuni sociale și susțin studii biblice. Joelito a vrut și el să participe, dar i s-a spus că este prea mic. Așa că a rămas acasă și a ajutat un grup de voluntari care veniseră în orașul lui.

Joelito își continuă lucrarea, vizitându-i pe oameni acasă, oferindu-le studii biblice și slujind în biserică. „Acum nu o mai însoțesc pe mama la grupele de studiu pe care le conduce”, spune el, „ci susțin singur studii biblice.” În plus, el predică și în biserică o dată pe lună.

Recent, o parte din colecta din Sabatul Treisprezece a ajutat la construirea unei biserici în orașul lui Joelito. Vă mulțumim pentru că participați, prin darurile dumneavoastră la lucrarea de pretutindeni!

Dumnezeul imposibilului

Când mi-au murit părinții, a trebuit să mă mut la bunica. Preotul bisericii la care mergea ea spera să calc pe urmele lui și îmi plătea taxele școlare. Într-o zi, mi-a dat o predică pe care să o prezint duminica următoare. Eu am citit-o în timpul săptămânii, dar nu am înțeles nimic. Fiindcă preotul era plecat și nu avea cine să mă lămurească, l-am rugat pe un vecin adventist. El a fost amabil, a citit predica, dar mi-a spus că nu corespundea cu Biblia. Apoi a deschis Biblia și mi-a citit câteva versete, explicându-mi adevărul.

Duminica următoare nu am mai mers la biserică. Preotul s-a supărat și m-a amenințat că nu îmi mai plătește taxele. I-am spus vecinului meu adventist ce mi s-a întâmplat, iar el mi-a citit două texte care m-au impresionat: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36) și „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Apoi, m-a invitat la biserica lui. Membrii, puțini la număr, se adunau la umbra unui copac! Am simțit totuși că Dumnezeu era prezent acolo.

Preotul nu mi-a mai plătit școala și a trebuit să renunț. Vecinii au început să mă disprețuiască. Dar pastorul adventist a găsit un sponsor și am reușit să continui studiile. Între timp, m-am botezat în Biserica Adventistă.

La scurt timp, sponsorul meu a decedat și am rămas din nou fără sprijin financiar. Mă pregăteam să plec acasă, dar, în ultima clipă, contabilul școlii m-a anunțat că aveam taxele plătite pentru încă două semestre. L-am lăudat pe Dumnezeu, fericit că pot învăța mai departe. În anii care au rămas până la absolvire, am lucrat după ore și am reușit să-mi plătesc eu taxele.

Apoi, mi-am dorit să studiez la Universitatea Adventistă din Zambia, dar visul meu părea irealizabil. I-am cerut ajutor lui Dumnezeu și, după un timp, mi s-a oferit un loc de muncă în campus. Salariul acoperea taxele în întregime. Am fost cazat împreună cu alți patru studenți într-o casuță veche, până când se va găsi un loc mai bun. Noi suntem bucuroși că puteam studia!

În curând voi fi pastor. Nu este ceea ce a avut în minte preotul bunicii, dar știi că aceasta este voia Domnului. Consătenii mei au avut ocazia să vadă că Dumnezeul meu este un Dumnezeu al imposibilului. Patru rude ale mele și-au predat viața lui Dumnezeu și s-au alăturat Bisericii Adventiste.

Darurile voastre pentru misiune au contribuit și la construirea Universității Adventiste din Zambia.

Kisco Mweemba își împărtășește credința în Zambia.

De partea lui Isus

Mee Mee este o fată săracă dintr-un sătuc din Myanmar (Burma). Părinții ei au fost nevoiți să-și vândă pământul ca să aibă cu ce-și hrăni copiii. Neavând bani pentru taxele școlare, la treisprezece ani a început să muncească pe câmpurile de orez. La optsprezece ani, s-a angajat ca menajeră la o familie creștină dintr-un oraș vecin. Părinții au avertizat-o: „Să nu îi lași pe oamenii aceia să te convingă să devii creștină!”. A mers plină de teamă, cu toate că o prietenă a asigurat-o că nu avea motive să îi fie frică de ei.

În familia respectivă, Mee Mee a descoperit cu uimire că era tratată la fel ca toți ceilalți membri ai familiei. A fost invitată să participe la altar și, deși a refuzat, pentru că îi era rușine, asculta cântările și rugăciunile din camera alăturată. Totuși, după câteva zile, și-a învins timiditatea și a acceptat să participe. *De ce m-au sfătuit părinții mei să nu mă închin cu acești oameni, când ei sunt atât de amabili?*

Vinerea, Mec Mee o ajuta pe stăpâna casei la curățenie și la pregătirea hranei pentru Sabat, cum spuneau ei, dar fata a refuzat invitația de a se închina cu ei în biserică de la etajul casei. Odată, stăpânul casei a rugat-o să o ajute pe bunica să urce scările și să aibă grijă de ea în timpul serviciului divin. Mee Mee s-a simțit stânjenită la început, toți erau atât de amabili, încât tot disconfortul ei a dispărut la scurt timp. Când tatăl ei a sunat-o să vadă ce mai face, ea i-a povestit că se simțea foarte bine în casa acestei familii iubitoare. Tatăl s-a bucurat, dar a repetat avertizarea: „Ai grijă să nu devii creștină!”.

Mee Mee a continuat să participe la închinare și Dumnezeu a atins sufletul ei. Stăpâna casei i-a dăruit o Biblie și îi cere uneori să citească din ea câte un pasaj. Inima fetei este profund mișcată și se simte atrasă de Isus. Știe că părinții ei se vor supăra când vor auzi că vrea să devină creștină, dar este convinsă că Domnul Hristos este Dumnezeu adevărat. Nu ar vrea să fie lipsită de respect față de părinți și față de religia lor, dar nu poate ignora chemarea lui Dumnezeu. „Știu că trebuie să trec de partea lui Isus”, spune Mee Mee. „Mă rog ca Domnul să-mi dea curajul de care am nevoie ca să rămân de partea adevărului. Rugați-vă pentru mine!”

Pentru cei care trăiesc în Myanmar, a deveni creștin nu este un lucru simplu. Rugați-vă pentru cei care au descoperit adevărul și care, asemenea lui Mee Mee, vor să I se alăture lui Hristos. Și nu uitați că darurile voastre pentru misiune fac posibilă lucrarea de evanghelizare și în această țară predominant budistă.

Răspândirea luminii

Sus, pe vârful unui munte împădurit din Papua Noua Guinee, se află un sat cu numele Kora. Sătenii locuiesc în case simple, făcute din bârne de lemn și cu acoperișul din paie. Ei cultivă igname, bananieri și cartofi dulci.

Majoritatea bătrânilor nu știu să citească și cunosc numai dialectul local, de aceea, prezentarea Bibliei este o problemă. Din fericire, darurile voastre au ușurat munca misionarilor. În prezent, mulți adulți participă la Școala de Sabat ca să asculte lecturi biblice și să vadă imagini frumoase, care ilustrează lecțiile. Sunt seturile de imagini pentru Școala de Sabat copii și ne-au fost oferite în urma unei colecte din Sabatul Treisprezece, la care au participat credincioșii din toată lumea. Nu numai copiii, ci și adulții le privesc cu interes când le povestim din Biblie.

De curând, am primit și MP3 playere la care pot asculta întreaga Biblie și chiar și studiile biblice pentru copii. Acestea sunt prezentate în limba pidgin, eu le ascult și apoi traduc ceea ce am auzit în dialectul vorbit în Kora. Dacă sunt de față persoane care înțeleg limba pidgin, dau volumul mai mare ca să ascultăm împreună și apoi traduc și pentru ceilalți.

Mai există încă un proiect misionar care a îmbunătățit foarte mult viața oamenilor din Kora și din alte sate din zonele muntoase din Papua Noua Guinee. În urmă cu câțiva ani, colecta din Sabatul Treisprezece a ajutat la cumpărarea unui avion care transportă materiale pentru Școala de Sabat, dar și misionari, și conducători ai bisericii. Uneori, transportă oameni grav bolnavi sau răniți la spitalul aflat la o distanță de 30 de minute de zbor față de sat. Dacă nu am avea acest avion, am fi nevoiți să călătorim pe jos mai multe zile până în orașul cel mai apropiat, trecând printr-o zonă foarte periculoasă.

Cu puțin timp în urmă, o altă colectă din Sabatul Treisprezece a ajutat la strângerea de fonduri pentru deschiderea mai multor clinici medicale în câteva zone izolate. Darurile voastre vor ajuta alte mii de oameni din Pacificul de Sud să asculte Cuvântul lui Dumnezeu la MP3 playere și vor ajuta, totodată, la achiziționarea de Biblii pe care copiii să le poată duce în familiile lor.

Oamenii din Kora și din Pacificul de Sud le mulțumesc membrilor bisericii din toată lumea pentru că i-au sprijinit în atât de multe moduri și că i-au ajutat să-L cunoască pe Domnul Hristos.

Nelson Urin este instructor de exploratori și instructor la Școala de Sabat în Kora, Papua Noua Guinee.

O atee convinsă

Sunt profesoară de fizică și de astronomie la o școală generală din Bulgaria și, ca ateistă convinsă, eram responsabilă cu propaganda. Când fratele meu a devenit creștin adventist, eu nu cunoșteam nimic despre această religie, dar eram convinsă că nu putea fi un lucru bun.

Fratele meu mi-a spus despre un coleg al lui, care citea Biblia în timpul pauzelor, îi oferise cărți religioase și îl înscrisese la un curs de studiu al Bibliei. M-a invitat și pe mine să mă înscriu, dar am refuzat categoric. Karl Marx a afirmat că religia este opiu pentru popor.

Pentru că fratele meu a insistat, am acceptat să citesc lecțiile, dar numai ca să-i demonstrez că se înșeală. Am trecut rapid prin ele până când am ajuns la lecția despre a doua venire a lui Hristos. Lecția aceasta mi-a stârnit interesul. M-am întors la prima lecție și le-am parcurs din nou pe toate cu mai multă atenție, completând și spațiile prevăzute pentru răspunsuri. De-abia așteptam să primesc lecția următoare!

Apoi, am început să merg împreună cu fratele meu la biserică. Clădirea era mică, în stil tradițional, dar am cunoscut acolo prezența și dragostea lui Dumnezeu. Am învățat să-i iubesc pe oameni așa cum îi iubește Isus. Ei așteaptă ca noi să fim niște lumini în lumea aceasta! În încercarea mea de a-i dovedi fratelui meu că nu are dreptate, L-am găsit pe Mântuitorul!

Acum, fratele meu este pastor, iar eu m-am rugat ca Domnul să mă trimită într-un sat, în care să le vorbesc oamenilor despre credința mea. Am primit un alt răspuns: am fost solicitată să coordonez Departamentul Misiunea Femeii din cadrul Conferinței Bulgaria de Vest. Eu mă gândisem să lucrez pentru câteva femei în vârstă dintr-un sat și, dintr-odată, biserica mi-a dat în grijă toate femeile din zona de vest a Bulgariei! Sunt uimită că Dumnezeu mi-a încredințat această mare responsabilitate!

Dar Dumnezeu m-a ajutat să le slujesc mămicilor care nu au copii la credință și familiilor care suferă din cauza abuzului, le încurajez pe femei să își îndeplinească rolul în familiile lor, în biserică și în societate.

Darurile voastre pentru misiune contribuie la consolidarea bisericilor de pe întreg globul pământesc și la pregătirea membrilor pentru câștigarea de suflete pentru Hristos, Cine știe unde aș fi astăzi, dacă acel coleg al fratelui meu nu i-ar fi dat să citească materiale religioase? Vă mulțumesc!

Tatiana Modreva își împărtășește credința în Vratsa, Bulgaria.

Dansator pentru spirite (1)

Mă numesc Daniel - de fapt acesta este noul meu nume. Locuiesc în Africa, în Benin, acolo unde au luat naștere practicile voodoo.

Bunica mea a fost preteasă voodoo și la fel a fost și mama mea. Oamenii veneau la preteasă, șopteau într-o scoică dorința sau problema pe care o aveau, iar preteasa arunca apoi scoica la pământ. Din modul în care cădea scoica, își dădea seama despre ce problemă era vorba și le oferea oamenilor sfaturi sau le spunea ce să aducă pentru a li se îndeplini dorința. Oamenii îi dădeau ca plată bani, alcool sau un animal.

Tata se închina la spiritele morților și le invoca pentru a aduce pacea asupra oamenilor tulburați. El m-a inițiat în tainele practicii voodoo și mi-a cerut să dansez pentru spirite în cadrul anumitor ritualuri voodoo. Mi-a spus că, dacă dansam bine, oamenii aveau să-mi dea bani, dar m-a avertizat că era posibil ca unii să devină geloși pe mine și să vrea să mă omoare. Mi-am asumat riscul și m-am pregătit să fiu dansator.

Ca să îndeplinească un anumit ritual, dansatorii sunt plătiți. Toți dansau bine, dar eu dansam foarte bine și primeam foarte mulți bani. Nu mă gândeam că cineva ar putea deveni gelos pe mine, însă, într-o seară, mi s-au umflat picioarele și au început să mă doară. Tata a bănuțit că cineva mă blestemase și a început să caute un remediu ca să nu mor. Atunci m-a cuprins frica. Am apelat la o bătrână preteasă voodoo și, după câteva zile, m-am simțit mai bine. Însă, în momentul acela am înțeles că dansurile erau prea periculoase și că trebuia să renunț la ele cât mai repede cu putință.

Cunoscusem deja câțiva creștini, dar nu-mi trecuse vreodată prin minte că Dumnezeu lor ar fi diferit de zeii noștri. Totuși, după întâlnirea cu moartea, nu mai eram deloc dispus să îmi bat joc de Dumnezeul nimănui! Într-o zi, am auzit un evanghelist vorbind și m-am oprit să-l ascult.

Cuvintele lui îmi păreau destinate chiar mie, în serile următoare, am revenit la prezentările lui și, când i-a invitat pe oameni să-L urmeze pe Isus Hristos, am luat și eu decizia de a răspunde acestei chemări. Totuși, știind că părinții mei aveau să se supere, nu le-am spus ce am făcut.

După aceea, am studiat Biblia împreună cu evanghelistul și, la final, am călătorit până într-un oraș îndepărtat ca să primesc botezul. Știam că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să le spun părinților mei despre noua mea credință și așteptam cu înfrigurare momentul potrivit.

(Se va continua săptămâna viitoare.)

Dansator pentru spirite (2)

La scurt timp după botez, tata m-a chemat să dansez în cadrul unui mare festival voodoo, care avea loc în satul nostru. Mi-am dat seama că venise momentul confruntării și, tremurând de emoție, i-am spus:

- Tată, eu nu mai dansez.

Tata a insistat, dar eu am tras aer adânc în piept și am zis:

- Am descoperit o putere mai mare decât vrăjitoria!

Știam că aceste cuvinte îi vor deranja, și pe el, și pe ceilalți dansatori pentru spirite, și L-am rugat pe Dumnezeu să mă protejeze de orice rău.

Într-o zi, câțiva dansatori au venit la mine, crezând că uitasem de repetițiile pentru festival. Le-am spus hotărât că eu nu voi mai participa la dansuri. Ei mi-au adus argumente și au încercat să mă înduplece să merg, însă eu am refuzat. Atunci, m-au apucat de brațe și m-au luat cu ei cu forța.

La locul unde se făceau repetițiile, le-am spus încă o dată că luasem hotărârea să nu mai dansez. Cineva m-a forțat să beau ceva și mi-am pierdut cunoștința. Nu au reușit să mă mai trezească - am dormit dus până a doua zi, ziua festivalului. Când m-am trezit, de-abia mă puteam tine pe picioare. În cele din urmă, a venit tata și le-a spus să mă lase în pace. Am dormit pe tot parcursul ritualului spiritelor!

După festival, tata mi-a reamintit de jurămintele pe care le depusesem de a nu destăinui nimănui detalii despre dansurile noastre. Mai târziu, un prieten mi-a spus că, dacă vreau să rămân în viață, trebuie să plec din sat. Am plecat și nu m-am mai întors acolo niciodată.

Pe atunci, aveam 18 ani. Nu aveam mijloace de trai și nici nu știam să lucrez nimic - făcusem numai trei ani de școală. Totuși m-am rugat și Domnul nu m-a lăsat. Acum, învăț o meserie. Dacă m-aș întoarce în satul natal, viața mea ar fi în pericol. Mulți ar încerca să măucidă. Nu îmi este frică de ei, deoarece sunt convins că Isus este mai puternic decât zeii voodoo. Însă, deocamdată, am considerat că este mai înțelept să rămân departe, până când Dumnezeu îmi va arăta că pot să mă întorc. Sunt fericit că L-am cunoscut pe Domnul Hristos!

Darurile pentru misiune contribuie la răspândirea veștii bune că Isus este singurul Dumnezeu adevărat. Milioane de oameni din Benin și din lume așteaptă să audă această veste. Vă mulțumim că le oferiți ocazia de a o auzi!

Daniel locuiește în sudul Beninului.

Hrană spirituală

Mi Eh Kim era dezamăgită. Bătuse atâta drum din China până la Tokyo ca să studieze, dar nu reușise să găsească nicio biserică adventistă și nici nu cunoștea prea bine limba japoneză. Era obișnuită să se închine lui Dumnezeu în fiecare Sabat și se temea că viața ei spirituală urma să aibă de suferit dacă nu mergea la biserică. S-a rugat atunci Domnului să găsească un loc mai aproape de o biserică.

În perioada următoare, a făcut cursuri de japoneză și s-a rugat ca Dumnezeu să o conducă la o universitate aflată în apropiere de o biserică adventistă. Rugăciunea ei a fost ascultată - a fost acceptată la o universitate aflată în afara orașului Tokyo și, spre bucuria ei, a descoperit că, în apropiere, se afla o biserică adventistă - Mai mult chiar, membrii s-au oferit să o ia cu mașina de acasă și să o ducă la biserică.

Pastorul i-a urat bun venit și i-a făcut cunoștință cu membrii acelei mici grupe de închinători. Mi Eh a simțit imediat căldura părtășiei și s-a bucurat de un adevărat ospăț spiritual într-un oraș despre care auzise de la prietenii ei că era rece față de străini. De-acum, aștepta Sabatul cu o bucurie și o nerăbdare pe care nu le mai cunoscuse până atunci.

La terminarea facultății, s-a mutat înapoi la Tokyo ca să lucreze și a început din nou să caute o biserică în care să se poată închina. Curând, a aflat că exista în oraș o comunitate de chinezi care se adunau într-o biserică a japonezilor. Cât de dor îi era să se închine într-o casă de rugăciune în care să se vorbească limba ei natală!

Sunt deja zece ani de când Mi Eh locuiește în Japonia, dar încă se mai simte străină. Ea știe la ce stres sunt supuși cei care locuiesc într-o țară străină și cât de bine se simt atunci când întâlnesc oameni care vorbesc aceeași limbă. Biserica pe care o frecventează în prezent o susține în ce privește viața spirituală și a devenit foarte importantă pentru ea.

Recent, o parte din colecta strânsă în Sabatul Treisprezece a ajutat la hrănirea spirituală a acestei biserici chineze din Tokyo. Deja a fost înființată o a doua comunitate, cu scopul ca tot mai mulți vorbitori de limbă chineză să dispună de hrana spirituală necesară.

*Mi Eh Kim face parte din miile de chinezi care studiază
sau muncesc în Japonia.*